

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

232. An Sacerdos post consecrationem particularum possit illas ponere in
Tabernaculo, vel extra Aram, qut dare alteri Sacerdoti Pyxidem, vt illas
alio in Altari populo distribuat? Et an possit ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

volō, & est præfens voluntas consecrationis futuræ, ex qua voluntate etiam in futurum procedit in sacro, nec eliditur ea voluntas ex eo quod ex naturali inadvertentia non reposuerit super corporale huiusmodi formulas ante consecrationem; unde communiter excusatur à peccato, eo quod inculpatè omittat formulas ante consecrationem super corporale reponere, & verè consecrat, quia non obstante naturali inadvertentia eius quod facere debuerat, manet virtualis intentio has formulas consecrandi. Hucusque Præpositus; & ego probabilem veramque sententiam esse puto; licet priori adhaream.

RESOL. CCXXXII.

An Sacerdos post consecrationem particularum possit illas ponere in Tabernaculo, vel extra Aram, aut dare alteri Sacerdoti Pyxidem, ut illas in alio Altari populo distribuat?

Et an possit admitti, quod ante sumptionem Calicis detur aliis communicatio? Ex part. 5. tract. 13. & Misc. 1. Refol. 72.

Sup. hoc in Ref. seq. & supr. in Ref. 179. §. Nec obstat. ad mediū, verū & ideo pyxis.

Sup. hoc in Ref. 1. not. præteritæ. sed lege inf. doctrinā Refol. 141. & aliarum eius not.

§. 1. **C**asus est curiosus, & potest in praxi accedere, & ad illum ita respondet Ioan. de Lugo de sacram. Eucharist. disp. 30. sect. 2. n. 69. ubi sic ait: Quæsitum est, an super aram consecrata debeant poni etiam particule consecratæ, an sufficiat, quod ibi sint tempore consecrationis; postea verò propter loci angustias ponantur extra in alia parte Altaris supra aliud Corporale. Respondi, debere esse super aram, sicut & Hostiam illam, quam Sacerdos sumit: nam licet Sacerdos intendat hanc Hostiam maiorem sibi sumere, & illas minores aliis dare, hoc parum referri, cum ex institutione huius sacrificij nulla sit differentia, quare possit Sacerdos ex ipsa hostia maiori dare partem aliquam ei, qui vult communicare, & rursus ex minoribus sibi sumere, quia tota est vnica victima, & per modum vnus offertur absque vnlo discrimine. Vnde in Rubricis Missalis præcipitur, quod particule illæ ponantur super Corporale, vel ante Calicem, aut in aliquo Calice, vel vase mundo consecrato retro post Calicem. Quod autem non sufficiat solum quando consecrantur esse supra aram, constat clarè, quia ara non tam requiritur ad sustentandam Hostiam tempore consecrationis, quam tempore præcedenti & sequenti; quando enim consecratur, non est Hostia super aram, sed in manibus Sacerdotis: ergo magis requiritur ara ad tempus præcedens, & subsequens. Vnde obiter infero, minus ritè facere aliquos, quos vidi statim post consecrationem dare vas cum particulis consecratis alteri Sacerdoti, ut eas in alio Altari populo distribuat. Hoc, inquam non ritè fit; nam sicut ex Hostia sua Sacerdos non debet dare partem vsque ad finem sacrificij, sic nec de illis particulis, quæ sunt etiam victima illius sacrificij, non minus offeruntur quam Hostia maior, & ideo omnes orationes, oblationes, & benedictiones sequentes æquè spectant ad illas, nec ante sumptionem à Sacerdote est victima perfectè, & integre sacrificata, minus etiam congruit, ut alius participet prius de sacrificio, quam ipse Sacerdos, qui est principaliter offerens, & sacrificans respectu aliorum, unde in omnibus Liturgiis, & ritualibus, ac Regulis antiquis semper primo loco ponitur communicatio Sacerdotis celebrantis, & postea communicatio Cleri & populi, nec videtur ille ordo facile pervertendus. Facilius possit admitti, quod ante sumptionem Calicis daretur aliis communicatio, quia Christus non solum ante sumptionem, sed etiam ante consecratio-

nem Calicis videtur dedisse Apostolis Corpus, ut ex contextu Euangelij colligi potest. Et hæc omnia docet Lugo ubi sup. licet aliqui viri docti ex eadem Societate mecum de hac opinione differendo à Lugo dissentiant.

RESOL. CCXXXIII.

An toto tempore Missæ debeant particule consecratæ manere super Altare, ad Aram?

Et cursum docetur, an sufficiat, ut prædile particule sint super Aram, quando consecrantur, vel debeant esse in manibus Sacerdotis consecrantis?

Et breuissimè asseritur posse Sacerdotem ex ipsa Hostia maiori dare partem aliquam volenti communicari, & ex minoribus sibi sumere. Ex part. 10. tract. 13. & Misc. 5. Ref. 41.

§. 1. **C**asus est practicabilis, & ideo sapiens in præcedenti scænium deducendus est, & illum præcedens dub. 8. n. 148. ubi sic ait: Dubitabit aliquis, an super aram particule consecratæ debeant esse toto tempore sacrificij, vel sufficiat ibi esse tempore consecrationis, vel ponere in alia parte Altaris super aliud Corporale, sicut illam Hostiam quam Sacerdos sumit. Nam licet Sacerdos intendat hanc Hostiam maiorem sibi sumere, & maiores aliis dare, hoc parum referri (sicut Lugo) cum ex institutione huius sacrificij nulla sit differentia; quare possit ex ipsa Hostia maiori dare partem aliquam volenti communicari, & ex minoribus sibi sumere, quia tota est vnica victima, & per modum vnus offertur sine discrimine. Vnde in Rubricis Missalis præcipitur ut particule illæ ponantur super Corporale, vel ante Calicem, aut in aliquo Calice, vel vase mundo consecrato retro post Calicem. Quod autem non sufficiat esse super aram, quando consecrantur, quia ara non tam requiritur ad sustentandam Hostiam tempore consecrationis, quam tempore præcedenti, & subsequente: quando enim consecratur, est in manibus Sacerdotis, & non super aram. Hæc omnia probabilis, & decentissima sunt, sed non cogunt Logum rationes. Nam ad sacrificandum requiritur ara, non postea præcisè ex vi sacrificij, ita ut quando sacrificium fiat super aram, & non extra illam, super aram verò censetur fieri, etiam si Hostia sit in manibus Sacerdotis, dummodo Sacerdos manus habeat eleuatas, licet aliquantulum, respondentes tamen spatium, in quo est ara. Vnde, si tunc poneret se ad alterum cornu Altaris, quando non est fixum, & totum consecratum, non diceretur celebrare supra aram, sed extra; intra aram verò celebrare dicitur, non quia ipsi aræ, aut corporali, aut mappis regentibus aram, sed quia manus Sacerdotis tenent Hostiam eleuatum supra aram. Cumque Hostia parua sit, si multe sint, non sint, nec moraliter esse possint in manibus Sacerdotis, necesse est, ut tempore consecrationis sint in corporali regente aram, ita ut subus ara ipsa sit, alioquin consecratio, illarumque transubstantiatio extra aram fieret. Frustra ergo contendit Lugo, non requiri, ut Hostia sit super aram tempore consecrationis, & cum Hostia maior modo explicto, & parua particule supra aram esse debeant: quod verò postea perseuerent super aram, nullo iure prohibetur, quin possint statim in ipsa pyxide, & in iplo quoque hierophylacio condi, cuius oppositum nullo iure efficaciter probatur. Quod enim Lugo ait illas quoque particulas ibi esse per modum vnus victimæ, verissimum est; hoc tamen non cogit ut dicam non posse illam Hostiam post consecrationem